

Arrest

nr. 111 248 van 3 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 17 april 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 mei 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 november 2012 legde verzoekster samen met haar Belgische partner een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Op 21 november 2012 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische partner.

1.3. Op 17 april 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd verzoekster betekend op 24 april 2013.

Dit is thans de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“in uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21/11/2012 werd ingediend door

Naam: M.M.

Voorna(a)m(en): L.

Nationaliteit: Tanzania (Verenigde Rep.)

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

-Verklaringen op eer door derden en een verklaring van de Belgische onderdaan: Deze verklaringen op eer door derden en de verklaring door de Belgische onderdaan kunnen niet in overweging genomen worden als voldoende bewijs van de stabiele en duurzame relatie gezien ze niet getoetst kunnen worden op hun feitelijke en waarachtigheid.

-Een attest van MBV bouwmaatschappij: Dit attest geeft aan dat betrokkene sinds 17/07/2012 gedomicilieerd staat bij de Belgische onderdaan. Gezien dit echter minder dan één jaar voorafgaand aan de aanvraag is, is met het voorgelegde attest niet aangetoond dat betrokkenen als partners één jaar hebben samengewoond voor de aanvraag.

-Attest OCMW: Het bijgevoegde attest van het OCMW Zomergem vermeldt dat de materiele steun van betrokkene werd stopgezet op 21/07/2012 omdat betrokkene bij haar partner is gaan samenwonen.

-Factuur ziekenhuis: Deze factuur dateert van het jaar 2012 en is bijgevolg geen bewijs dat betrokkenen elkaar twee jaar kennen. Bovendien geeft de factuur geen informatie betreffende de relatie.

-Foto's: Op de voorgelegde foto's is de uitleg en datum van de foto's zelf aangebracht zodat dat deze niet kunnen getoetst worden op hun feitelijke en waarachtigheid. Bijgevolg is met de foto's niet bewezen dat betrokkenen elkaar twee jaar kennen en elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betroffen.

-Een overzicht van telefoongesprekken: De oudste voorgelegde gesprekken dateren van december 2011. Bijgevolg is op basis van de voorgelegde gesprekken niet na te gaan of betrokkenen elkaar reeds 2 jaar kennen.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermeide criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.(...)”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster op, “schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950 en van het proportionaliteitsbeginsel”.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Dat verzoekster samen met haar levenspartner een hecht gezin vormt.

Dat, algevolg van het verzoeksters betekende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, verzoekster België dient te verlaten en van haar levenspartner, met wie zij een hecht gezin vormt wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op een privé- en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op haar privé- en gezinsleven, meer bepaald haar verblijf in België, waar zij haar leven en gezin heeft opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoekster en de medische problemen in hoofde van verzoekster {waardoor zij in België verdere medische verzorging en opvolging nodig heeft}."

2.2. Verzoekster toont op geen enkele wijze in concreto aan dat zij in België een privéleven leidt dat onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM en dat door de bestreden beslissing geschonden wordt. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het nochtans in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden, quod non.

2.3. Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoekster met haar partner een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM, herinnert de Raad eraan dat artikel 8 EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uit artikel 8 van het EVRM ook positieve verplichtingen voor de Staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduoid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu in artikel 40 bis, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) juncto artikel 40 ter van dezelfde wet. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekster deze voorwaarden niet vervult. De Raad stelt vast dat verzoekster totaal niet ingaat op de motieven van de bestreden beslissing.

2.4. Verzoekster toont op geen enkele wijze in concreto aan dat er ernstige hinderpalen zijn om haar gezinsleven verder te zetten in haar land van herkomst. Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoonbaar dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen (cf. J. VANDE LANOTTE, en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004 en RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Verzoekster toont met haar volledig theoretisch betoog niet aan dat er in haar geval, waarbij er blijkens de nota van verwerende partij geen sprake is van een eerder legaal verblijf vóór 2012 buiten een precair verblijf in het kader van asielprocedures, sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se erin bestaan om bij haar partner te blijven met wie zij slechts sedert november 2012 op wettelijke wijze samenwoont in België, hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De bestreden beslissing houdt niet in dat verzoekster gedwongen verwijderd wordt, houdt evenmin in dat ze voorgoed gescheiden wordt van haar Belgische partner noch houdt zij in dat zij en haar partner voorgoed dienen weg te blijven van het Belgisch grondgebied. Zij verhindert niet de afgifte van een verblijfskaart op het ogenblik dat zij voldoet aan de in artikel 40 bis, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden.

2.5. Waar verzoekster in de bestreden beslissing een afweging verwacht van elementen inzake het voorgehouden gezinsleven en een privéleven in België dient de Raad op te merken dat zij bezwaarlijk die verwachting kan koesteren in een beslissing aangaande een aanvraag tot een eerste toelating tot verblijf in het Rijk, te meer daar zij op geen enkel moment elementen van dit gezinsleven of privéleven heeft kenbaar gemaakt aan de verwerende partij die een afweging noodzakelijk in het licht van artikel 8 EVRM.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt derhalve niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.6. In een tweede middel werpt verzoekster op, *“Schending van het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsprincipe en van verzoeksters rechten van verdediging”*.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Verzoekster wil verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van zijn verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Dat verzoekster, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent haar gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging geen rekening hield met verzoeksters verblijf in België, met haar wettelijke samenwoning, met haar culturele en sociale bindingen met België, met haar dd. 5.08.2011 ingediende en nog steeds hangende aanvraag om machtiging tot verblijf in België wegens medische redenen overeenkomstig art. 9ter Vw.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003, geen enkele afweging is gebeurd.”

2.7. De Raad dient op te merken dat verzoeksters gehele betoog dat opgehangen is aan richtlijn 2003/86/EG niet dienstig is aangezien verzoekster als partner van een Belgische onderdaan niet onder

het toepassingsgebied kan vallen van een richtlijn die de gezinshereniging van derdelanders regelt. De Raad merkt daarnaast op dat de richtlijn 2003/86/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde, eerst door de wet van 15 september 2006 en later door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekende partij toont dit evenwel niet aan.

2.8. Verder ziet de Raad niet in en verzoekster verduidelijkt evenmin waarom de bestreden beslissing, die uitsluitel biedt over een aanvraag gezinshereniging op basis van een samenwoonstrelatie, dient te motiveren aangaande een hangende aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.9. In een derde middel werpt verzoekster op, *“Schending van schending van de art. 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting, de hoorplicht en de rechten van verdediging. Manifeste beoordelingsfout”*.

Verzoekster betoogt als volgt:

3.1

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

3.2

Dat in eerste instantie dient vastgesteld te worden dat in de bestreden beslissing de wettelijke bepalingen, waarop deze gesteund is, niet wordt weergegeven.

3.3

Dat in tweede instantie dient te worden vastgesteld dat de door verzoeker ingediende aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie geweigerd wordt omdat op basis van verklaringen van derden, foto's, overzicht telefoongesprekken, een attest van het MBV bouwmaatschappij, een attest van het OCMW en een factuur ziekenhuis niet kan gesteld worden dat de relatie bewezen is overeenkomstig de art. 40bis en 40ter Vw.

Dat deze motivatie evenwel niet afdoende is.

Zo hebben verzoekster en haar levenspartner tal van bewijsstukken neergelegd waaruit blijkt dat zij wel degelijk een duurzame relatie hebben en eveneens voldoen aan de voorwaarden gesteld in de art. 40bis en 40ter Vreemdelingenwet.

Dat verweerder geenszins op een afdoende manier motiveert waarom met de door verzoeksters neergelegde bewijsstukken samen geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoeksters aanvraag.

Dat er sprake is van schending van de art. 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, van algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder wanneer wordt nagelaten rekening te houden met alle door verzoeker neergelegde bewijsstukken samen.”

2.10. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002,

nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Waar verzoekster aanvoert dat de bestreden beslissing de wettelijke bepalingen niet weergeeft waarop ze gesteund is, dient de Raad op te merken dat uit de bestreden beslissing blijkt dat ze verwijst naar artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt: *“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”* Deze bepaling vormt een voldoende juridische overweging voor de bestreden beslissing. De formele motiveringsplicht houdt niet in dat enkele wettelijke bepalingen kunnen aangevoerd worden als juridische overwegingen. Voor het overige bevat de bestreden beslissing diverse feitelijke overwegingen. Verzoekster toont niet aan in welke mate deze feitelijke overwegingen haar niet in staat stellen te achterhalen welke concrete redenen de beslissing schragen.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.11. Voor het overige blijkt uit het betoog van verzoekster dat ze het niet eens is met de bestreden beslissing en dat ze de overtuiging is toegedaan dat de stukken die ze heeft neergelegd aantonen dat ze voldoet aan de voorwaarden *“gesteld in art.40 bis en 40 ter Vreemdelingenwet”*, doch dit toont geen schending aan van de in het middel opgeworpen bepalingen en beginselen. Verzoekster gaat op geen enkel ogenblik in concreto in op de door de verwerende partij gedane beoordeling van de betrokken stukken. Zij specificeert evenmin met welk stuk verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA